

Tolerance, respekt, přijetí

Minulou sobotu se konal charitativní běh FUN & RUN 2018. Akce se konala u příležitosti Světového dne boje proti homofobii a transfobii, který připadá na 17. května. Je to den, kdy v roce 1990 Světová zdravotnické organizace odstranila homosexualitu ze seznamu nemocí. Je neuvěřitelné, že k tomu došlo relativně nedávno a že do té doby byli homosexuálové za svou orientaci nejen zavírání do vězení, ale byli za ni ve středověku upalováni a v nacistickém Německu byli mučeni, zavírání do koncentračních táborů a poté zabíjeni.

Z tohoto pohledu je počín Světové zdravotnické organizace rozhodně pokrok. Jak je to ale s naším osobním vnímáním homosexuality? Podle průzkumů je naše společnost k homosexualitě tolerantní, dokonce prý více, než je tomu v okolních zemích. Jenže jak je to s naší tolerancí doopravdy a co to vůbec znamená, být tolerantní?

V případě homosexuality je tolerance prezentována jako cosi veskrze pozitivního, ačkoli v jiném kontextu toleranci vnímáme v souladu s tím, co říká slovník. Tedy „snášlivost, schopnost přijímat, schopnost vzdorovat účinkům; povolená odchylka od normy“. Ovšem homosexualita jako taková není povolenou odchylkou od normy, ona sama o sobě pro homosexuály normou je.

Jestliže říkáme, že homosexualitu snášíme, není to trochu málo? Není málo lidí, kteří mají gaye nebo lesbu ve svém okolí nebo přímo ve své rodině. A troufnu si odhadnout, že většina z nich takového člověka minimálně respektuje, ale spíše ho přijímá se vším všudy a vychází s ním dobře, pokud tedy onen homosexuál není prevít. Pokud ano, je to stejné jako s prevítem heterosexuálem. Nepřijímáme ho, a dáváme si na něj pozor a snažíme se mu vyhnout.

Tématem loňského, již 7. ročníku Prague Pride byla právě tolerance versus respekt. Možná je na místě zmínit, že Prague Pride zdaleka není jen pochod, který mnoho lidí pobuřuje a je oblíbeným bonbónkem pro televizní zpravodajství, ale jedná se o celotýdenní festival. Pořádají se koncerty, přednášky, diskuse, setkání, večírky a mnoho dalších akcí; vloni jich bylo během celého týdne 104.

Proč vůbec o této tematice píšu, když běh je za námi a 8. ročník Prague Pride bude až v srpnu? Protože v sobotu jsme měli rodinné setkání a protože mé sestřenice se aktivně věnují osvětě v oblasti homosexuality a prostřednictvím iniciativy S barvou ven se snaží pomáhat zejména mladým lidem, pro které je často obtížné přijmout svou jinakost, nebo je to obtížné pro jejich blízké. Naslouchala jsem jejich zkušenostem z různých besed a poraden a najednou mi zatrnulo. I když jsem odjakživa měla přátele mezi gayi i lesbami a hodně vím o jejich problémech a také se mě hodně dotkla rodinná tragédie, kdy si mladý synovec kvůli problémům s coming outem vzal život, tak vlastně vůbec nic nedělám pro to, aby se situace změnila.

Aby to nebylo jen o toleranci, ale o respektu a ještě lépe o přijetí. Aby se nestávalo, že někdo řekne: „No samozřejmě, že jsem tolerantní, u nás v práci všichni. Máme tam dva takové, všichni se s nimi normálně bavíme. Ale to víte, na přepážku nesmějí, přece jen je to na nich poznat, co by tomu řekli lidi.“

Vyšlo na Zvířetníku 22. 5. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/charitativni-beh-fun-run-2018-ddt-/p_zviretnik.aspx?c=A180521_213116_p_zviretnik_kosa

{fshare}